

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
2 Пж 13/20
20.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Горана Савића, председник већа, судије Вере Тешић и судије Бранке Жерајић, чланова већа, у правној ствари тужиоца тужиоца-противтуженог ... СЗР ВЛ. АА ..., ..., кога заступа Благоје Огњеновић, адвокат из Новог Сада, против туженог-противтужиоца SLAVIJASOOP д.о.о. Нови Сад, Булевар ослобођења 56 А, кога заступа Никола Стеванић, адвокат из Новог Сада, ради исплате, вредност предмета спора по тужби 2.130.703,47 динара, по противтужби 2.252.947,25 динара, одлучујући о жалбама тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца изјављеним против пресуде Привредног суда у Новом Саду П 1152/2018 од 22.10.2019. године и одлучујући о жалби тужиоца-противтуженог изјављеној против решења Привредног суда у Новом Саду П 367/2010 од 21.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца као неосноване и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду П 1152/2018 од 22.10.2019. године, у првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом ставу изреке.

II ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца-противтуженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног суда у Новом Саду П 367/2010 од 21.11.2019. године.

III ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 1152/2018 од 22.10.2019. године у првом ставу изреке тужбени захтев се усваја те се обавезује тужени да тужиоцу исплати износ од 2.130.703,47 динара са законском затезном каматом почев од 29.10.2013. године па до исплате, као и износ од 1.731.585,06 динара на име законске затезне камате. У другом ставу изреке противтужбени захтев се делимично усваја, те се обавезује тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу исплати износ од 463.664,95 динара са законском затезном каматом почев од 16.04.2009. године па до исплате. У трећем ставу изреке противтужбени захтев који гласи: Обавезује се тужилац-противтужени да туженом- противтужиоцу исплати износ од 1.450.226,30 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2008. године па до исплате, износ од 342.056,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.03.2014. године

па до исплате, се одбија. У четвртном ставу изреке захтев за трошкове парничног поступка тужиоца се делимично усваја, те се обавезује тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 949.797.60 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате. У петом ставу изреке са вишком захтева за накнаду трошкова парничног поступка од досуђених до тражених 1.869.660,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате, тужилац се одбија. У шестом ставу изреке захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка делимично се усваја, те се обавезује тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 139.366,00 динара. У седмом ставу изреке са вишком захтева за накнаду трошкова парничног поступка од досуђених до тражених 1.208.000,00 динара тужени се одбија. У осмом ставу изреке одбија се приговор пресуђене ствари.

Благовременом жалбом тужилац-противтужени побија наведену пресуду у делу којим се противтужбени захтев делимично усваја, те се обавезује тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу исплати износ од 463.664,95 динара са законском затезном каматом почев од 16.04.2009. године па до исплате, као и на део којим је тужилац обавезан да противтуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 139.366,00 динара, из свих законом предвиђених разлога. Жалбеним наводима указује на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на неправилно утврђено чињенично стање и на погрешну оцену доказа од стране првостепеног суда. У смислу жалбених навода предложио је да другостепени суд пресуду у побијаном делу преиначи у корист жалиоца. Трошкове другостепеног поступка је тражио и исте определио.

Благовременом жалбом тужени-противтужилац побија наведену пресуду у усвајајућем делу тужбеног захтева и одбијајућим деловима противтужбеног захтева, као и у делу о трошковима поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. У жалби изричито указује на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, а жалбеним наводима да је одлучено о захтеву о коме је раније правноснажно пресуђено, посредно указује на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 10. Закона о парничном поступку. У смислу образложених жалбених разлога и жалбених навода предложио је да другостепени суд пресуду у побијаном делу преиначи у корист жалиоца. Трошкове другостепеног поступка је тражио и исте определио.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 386. и члана 479. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалбе тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца нису основане.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене апсолутно битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 1.-3., 5., 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Није учињена ни битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Побијана пресуда нема недостатке због којих се не може испитати. Супротно жалбеним наводима тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца изрека пресуде је разумљива и не противречи разлозима пресуде, а о битним чињеницама дати су јасни и непротивречни разлози, који су у складу са стањем у списима, па их као такве прихвата и другостепени суд.

Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 10. Закона о парничном поступку, где је прописано да битна повреда одредаба парничног поступка постоји ако је одлучено о захтеву о коме је раније правноснажно пресуђено или о коме је раније закључено судско поравнање.

Тужени-противтужилац у жалби истиче да се ради о пресуђеној ствари када је у питању обрачуната законска затезна камата коју је првостепени суд предметном пресудом досудио тужиоцу. Наведено образлаже тиме да је ранијом првостепеном пресудом у овој правној ствари П 367/2010 од 17.05.2016. године суд досудио главницу и законску затезну камату на ту главницу од одређеног датума док му је вишак захтева одбио. На овакву одлуку тужилац се није жалио те је тиме одбијање разлике између досуђеног и траженог постало правноснажно. Сматра да је сада углавничена камата за тужиоца правноснажно одбијена па се не може у поновљеном поступку поново расправљати и досуђивати.

Исте наводе тужени-противтужилац је истицао у првостепеном поступку кроз приговор пресуђене ствари, а који приговор је био предмет правилне оцене првостепеног суда, када је исти одбио као неоснован. Наиме, пресудом Привредног суда у Новом Саду П 367/2010 од 17.05.2016. године тужиоцу-противтуженом је досуђено на име главног дуга износ од 2.130.703,47 динара са законском затезном каматом почев од доспећа окончане ситуације, односно 13.04.2007. године па до исплате. Овај део наведене првостепене пресуде је био предмет жалбе туженог-противтужиоца по којој је Привредни апелациони суд решењем Пж 6267/16 од 24.10.2018. године у том делу укинуо првостепену одлуку, из чега произилази да о наведеном делу тужбеног захтева није правноснажно пресуђено пресудом П 367/2010 од 17.05.2016. године. Из наведених разлога побијана пресуда није захваћена битном повредом поступка из члана 374. став 2. тачка 10. Закона о парничном поступку.

Према стању у списима предмет тужбеног захтева је потраживање тужиоца према туженом у износу од 2.130.703,47 динара на име изведених грађевинских радова према XII окончаној ситуацији, са законском затезном каматом. Предмет противтужбеног захтева је потраживање туженог према тужиоцу у износу од 463.664,95 динара наиме накнаде учињених трошкова ради отклањања недостатака у изведеним радовима, у износу од 1.450.226,30 динара на име обрачунатих пенала због кашњења у извођењу радова и у износу од 342.056,00 динара на име регреса, све са законском затезном каматом.

Оценом изведених доказа првостепени суд је утврдио да су парничне странке биле у уговорном односу по основу уговора о извођењу грађевинских радова, закљученог 22.08.2005. године, између туженог, као наручиоца радова и тужиоца као извођача радова.

Чланом 1. уговора Чланом 1. уговора утврђено је да је предмет уговора извођење грађевинских радова на објекту наручиоца радова, који се налази у ..., у улици ..., из усвојене и оверене понуде извођача радова од 10.08.2005. године и усаглашене извођачке документације, која је саставни део овог уговора, и то следећи грађевински радови, земљани, зидарски, бетонски, армирачко-бетонски, армирачки, тесарски и изолаторски. Чланом 2. уговора извођач се обавезао да изведе радове према налогу наручиоца и усаглашеној техничкој документацији која је саставни део овог уговора, и то: земљани, зидарски, бетонски, армирачко-бетонски, армирачки, тесарски и изолаторски грађевински радови. Обим наведених радова утврђен је по систему „кључ у руке“. Чланом 3. уговора извођач радова се обавезао да радове који су предмет овог уговора изведе стручно и квалитетно, да се придржава свих техничких прописа и грађевинских норматива који се односе на наведену врсту радова. Рок завршетка радова требао је бити прецизиран чланом 7., док је чланом 8. уговора предвиђено да ће се дан завршетка радова сматрати дан када надзорни орган инвеститора, на основу записника о примопредаји радова, уписом у грађевински дневник констатује да су уговорени радови завршени. Чланом 9. је предвиђено да уколико извођач радова не заврши радове у предвиђеном року, он се обавезује да наручиоцу радова плати износ

од 0.3% од вредности уговорених радова по овом уговору, за сваки дан прекорачења рока, а максимално 5% од вредности уговорених радова. Чланом 10. уговора извођач радова се, између осталог, обавезао да обезбеди квалификоване, обучене и оспособљене раднике за извођење радова и да преда наручиоцу технички и функционално исправне радове. Чланом 14. уговора извођач радова се обавезао да у току трајања гарантног рока о свом трошку одржава, отклања све штете и недостатке за које се установи да су настали као последица квара, грешке у квалитету материјала, опреме или изради и монтажи, изузев штета које су настале услед неправилног одржавања или руковања. Наручилац радова је дужан да писмено извести извођача радова о насталим недостацима, позивајући га да их отклони. Све недостатке на извршеним радовима извођач радова ће отклонити у року од седам дана од дана пријаве наручиоца радова. У противном, извођач радова је сагласан да наручилац радова такве недостатке отклони посредством другог извођача радова, на његов терет.

У складу са уговором о извођењу грађевинских радова на објекту који се налази у ..., у улици ..., тужилац је за извршене радове туженом испоставио једанаест привремених ситуација, и то:

- прву привремену ситуацију од 24.10.2005. године, по којој вредност радова износи 1.988.686,23 динара, за уплату 1.688.686,23 динара, која доспева за наплату 09.11.2005. године,
- другу привремену ситуацију од 01.12.2005. године, по којој вредност радова износи 2.429.617,29 динара, за уплату 2.568.303,52 динара, која доспева за наплату 24.12.2005. године,
- трећу привремену ситуацију од 31.12.2005. године, по којој вредност радова износи 1.305.712,97 динара, за уплату 2.374.016,49 динара, која доспева за наплату 18.01.2006. године,
- четврту привремену ситуацију од 28.02.2006. године, по којој вредност изведених радова износи 2.442.663,27 динара, за уплату 2.716.679,76 динара, која доспева за наплату 13.03.2006. године,
- пету привремену ситуацију од 31.03.2006. године, по којој вредност изведених радова износи 1.793.815,64 динара, за уплату 2.736.478,91 динара, која доспева за наплату 14.04.2006. године,
- шесту привремену ситуацију од 30.04.2006. године, по којој вредност изведених радова износи 2.589.204,30 динара, износ за уплату 2.983.019,94 динара, која доспева за наплату 26.05.2006. године,
- седму привремену ситуацију од 31.05.2006. године, по којој вредност радова износи 1.609.349,82 динара, износ за уплату 2.698.553,37 динара, која доспева за наплату 13.06.2006. године,
- осму привремену ситуацију од 30.06.2006. године, по којој вредност радова износи 2.623.065,91 динара, износ за уплату 3.121.619,28 динара, која доспева за наплату 05.08.2006. године,
- девету привремену ситуацију од 31.07.2006. године, по којој вредност изведених радова износи 2.228.916,15 динара, износ за уплату 4.351.981,31 динара, која доспева за наплату 25.08.2006. године,
- десету привремену ситуацију од 31.08.2006. године, по којој вредност радова износи 2.351.257,63 динара, износ за уплату 4.703.238,94 динара, која доспева за наплату 13.09.2006. године,
- једанаесту привремену ситуацију од 30.09.2006. године, по којој вредност радова износи 1.707.472,27 динара, износ за уплату 4.410.711,21 динара, која доспева за наплату 31.10.2006. године.

Тужилац је за извршене радове туженом испоставио дванаесту окончану ситуацију од 30.03.2007. године, вредност изведених радова по овој ситуацији износи 5.934.764,86 динара, износ за уплату 7.445.476,07 динара, која доспева 13.04.2007. године.

Све привремене ситуације, као и окончану ситуацију, парничне странке су потписале и овериле својим печатима. Исте су оверене и од стране надзорног органа.

Тужилац је радове завршио 30.03.2007. године након чега је напустио градилиште. Након што је тужилац напустио градилиште, све до 28.03.2008. године на градилишту су радове изводили други извођачи, које је ангажовао тужени. (Утврђено из исказа заступника тужиоца).

Рок завршетка радова је усмено уговорен за октобар 2007. године. (Утврђено из исказа законског заступника тужиоца).

Док је тужилац изводио радове није било кашњења у извођењу истих. (Утврђено из исказа ББ, надзорног органа и пројектанта спорног објекта).

Тужени је након завршетка радова уочио бројне недостатке у изведеним радовима, те је позвао тужиоца да их отклони. (Утврђено из исказа законског заступника туженог).

Парничне странке су потписале књиговодствено писмо 01-03 од 28.03.2008. године, као задужење на име рекламације за изведене радове на стамбено-пословном објекту на локацији ... у .... у износу 1.146.960,76 динара.

На дан 28.10.2013. године, дуг туженог према тужиоцу износи укупно 3.862.288,52 динара, од чега главни дуг износи 2.130.703,47 динара, а обрачуната камата почев од 13.04.2007. године па до дана 28.10.2013. године износи 1.731.585,06 динара. (Утврђено из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке ВВ – допунског налаза и мишљења од 28.10.2013. године).

Након потписивања књиговодственог писма, тужени је уочио да хидроизолација у сутерену и атомском склоништу није добро урађена, обзиром да је продирао вода у исте. (Утврђено из исказа заступника туженог).

Тужилац је био обавезан да изради изолацију подрумских просторија (ставка VI изолаторски радови, пос. 1 и 2). Наведени радови су обрачунати у грађевинској књизи и у окончаној ситуацији. Под подрума је на коти 76,80мнм, што значи да је под плоче на 76,60мнм или ниже. Ове коте се налазе испод кота максималног нивоа подземних вода за Нови Сад, а које износе преко 78мнм. Арматура која вири из плоче, са траговима рђе, свакако представља слабо место у плочи од процурења, уз тако постављену арматуру одвија се привилегован пут подземне воде. Основни узрок појаве воде у подрумским просторијама, односно у пословном простору 1 и 2 је лоше урађена изолација плоче и зидова. Тужилац није добро извео радове на локалима 1 и 2, односно није извео радове у складу са правилима струке, услед чега је дошло до њиховог плављења. Тужени је рекламирао радове, но како тужилац није приступио по рекламацији, то је тужени ангажовао „Изохем“ д.о.о. Сремска Каменица, да изведе радове. „Изохем“ д.о.о. Сремска Каменица је извео радове на отклањању недостатака у вредности 463.664,95 динара. За наведене радове „Изохем“ д.о.о. Сремска Каменица је издао: фактуру број 8/2008 од 01.12.2008. године на износ од 307.904,95 динара и понуду број 13/2009 од 16.04.2009. године на износ од 155.760,00 динара.

Пресудом Основног суда у Новом Саду пословни број П 52308/2010 од 24.01.2013. године обавезан је овде тужени да ГГ на име накнаде материјалне штете исплати износ од 239.382,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, као и да јој накнади 102.674,00 динара, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Тужени је цитираном пресудом обавезан да накнади штету ГГ насталу на стану број .... у улици .... у ....., услед прокишњавања.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу пословни број Гж 2815/13 од 20.02.2014. године потврђена је пресуда Основног суда у Новом Саду пословни број П 52308/2010 од 24.01.2013. године. За насталу штету на стану број ... у улици .... у .... нема одговорности тужиоца, односно штета која је настала на предметном стану није ни у каквој узрочно-последичној вези са радњама и извођењем радова тужиоца на предметном објекту. Све напред наведено утврђено из налаза и мишљења и исказа датом на рочишту за главну расправу 17.05.2016. године вештака грађевинске струке ДД.

Изнето чињенично стање првостепени суд је утврдио из документације приложене списима предмета, коју је прихватио као релевантну и веродостојну у односу на чињенице на које се односи и на основу налаза и мишљења и допуна налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке ВВ и налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке ДД, које је прихватио у целости сматрајући их јасним, прецизним, довољно образложеним и датим у складу са правилима струке. Даље, првостепени суд наводи да је приликом доношења одлуке о висини тужбеног захтева као релевантан узео налаз и мишљење и допуну налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке ВВ од 28.10.2013. године. Наведеном допуном налаза и мишљења утврђена је висина потраживања тужиоца по дванаестој окончаној ситуацији, узевши у обзир да је дванаеста окончана ситуација доспела на наплату 13.04.2007. године, а имајући у виду да је иста издата 30.03.2007. године. Првостепени суд је одлуку засновао на овој варијанти налаза и мишљења имајући у виду да остали докази изведени током доказног поступка указују да је окончана ситуација доспела 13.04.2007. године, посебно исказ сведока ЂЂ, који је био надзорни орган, који је навео да су радови на предметном објекту завршени у фебруару 2007. године, те да је након тога издата дванаеста окончана ситуација. Узевши у обзир доказе изведене током доказног поступка, првостепени суд је заузео становиште да се обавеза има сматрати доспелом 13.04.2007. године, а да радови који су извођени по рекламацијама и књиговодственом одобрењу од 28.03.2008. године не могу бити од утицаја на доспелост обавезе по наведеној коначној ситуацији. Првостепени суд је ценио исказе заступника тужиоца АА, заступника туженог ЕЕ, сведока ЖЖ, ЂЂ, ЗЗ, ББ и исте је прихватио у деловима који су били у битном истоветни, те са осталим доказима чине складну целину.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је позивајући се на одредбу члана 148., 262., 630., 620. и 207. Закона о облигационим односима, те одредбе уговора о извођењу грађевинских радова од 22.08.2005. године, закључио да је тужбени захтев у целости основан, док је противтужбени захтев делимично основан а делимично неоснован, те је одлучио као у прво, другом и трећем ставу изреке побијане пресуде. За наведену одлуку првостепени суд је дао разлоге, које прихвата и другостепени суд.

На утврђено чињенично стање, насупрот наводима жалбе туженог-противтужиоца правилно је првостепени суд применио материјално право када је обавезао туженог-противтужиоца да плати тужиоцу-противтуженом 2.130.703.47 динара.

Према одредби члана 630. Закона о облигационим односима прописано је да је уговор о грађењу уговор о делу којим се извођач обавезује да према одређеном пројекту сагради у уговореном року одређену грађевину на одређеном земљишту, или да на таквом земљишту односно на већ постојећем објекту изврши какве друге грађевинске радове, а наручилац се обавезује да му за то исплати одређену цену.

У конкретном случају тужилац и тужени су били у уговорном односу по основу закљученог уговора о грађењу од 22.08.2005. године и то тужилац као извођач а

тужени као наручилац радова, па како је у првостепеном поступку утврђено да је тужилац-противтужени извео радове по дванаестој окончаној ситуацији у вредности од 2.130.703,47 динара и да тужени-противтужилац није платио наведени износ за изведене радове, то у смислу цитиране законске одредбе, тужилац-противтужени основано потражује од туженог-противтужиоца цену за изведене радове у наведеном износу. Правилно је првостепени суд применио материјално правне одредбе члана 324. став 1. и 277. Закона о облигационим односима када је обавезао туженог-противтужиоца да плати законску затезну камату на износ главног потраживања у обрачунатом износу од 1.731.585,06 динара, који износ је вештак економско-финансијске струке обрачунао од дана доспећа окончане ситуације па до дана вештачења (од 13.04.2007. године па до 28.10.2013. године), и када је надаље обавезао туженог-противтужиоца да плати законску затезну камату на износ главног потраживања од 29.10.2013. године па до исплате. Према одредби члана 324. став 1. Закона о облигационим односима дужник долази у доцњу кад не испуни обавезу у року одређеном за испуњење. Према одредби члана 277. став 1. Закона о облигационим односима дужник који задоцни са испуњењем новчане обавезе, дугује, поред главнице и затезну камату по стопи утврђеној законом. У конкретном случају обавеза туженог-противтужиоца по дванаестој окончаној ситуацији (коју је тужени-противтужилац неспорно потписао) доспевала је за наплату 13.04.2007. године, па како из налаза и допунског налаза вештака економско-финансијске струке од 28.10.2013. године произилази да обрачуната законска затезна камата од дана доспећа главне обавезе па до дана вештачења износи 1.731.585,06 динара, то је правилно првостепени суд закључио да тужиоцу-противтуженом припада наведени износ, као и законска затезна камата на главно потраживање за период након датог налаза вештака од 29.10.2013. године па до коначне исплате. С тим у вези неосновани су жалбени наводи туженог-противтужиоца да његова обавеза плаћања по основу дванаесте окончане ситуације није доспевала 13.04.2007. године већ од 28.03.2008. године, који датум је на окончаној ситуацији наведен као датум пријема исте од стране туженог-противтужиоца. Ово зато што из списка предмета произилази да је вештак приликом обрачуна законске затезне камате имао у виду окончану ситуацију коју му је тужени-противтужилац доставио за потребе допунског вештачења по коме је дат налаз и мишљење од 28.10.2013. године из које окончане ситуације не произилази да је тужени-противтужилац исту примио 28.03.2008. године. Наведена окончана ситуација је потписана од стране овлашћеног лица туженог-противтужиоца као наручиоца радова, што није било спорно, а у тој окончаној ситуацији је наведено да је издата дана 30.03.2007. године а да иста доспева за исплату дана 13.04.2007. године. Дакле, у погледу рока доспећа главне обавезе из наведене окончане ситуације парничне странке су постигле сагласност воља, па је првостепени суд правилно поступио када је прихватио налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке по коме је извршен обрачун законске затезне камате на главни дуг од 13.04.2007. године па до дана вештачења.

Правилно је првостепени суд применио материјално право и то одредбе члана 148. и 620. Закона о облигационим односима, када је делимично усвојио противтужбени захтев и обавезао тужиоца-противтуженог да исплати износ од 463.664,95 динара са законском затезном каматом туженом-противтужиоцу, на име трошкова отклањања недостатака у грађевинским радовима које је извео тужилац-противтужени. Наиме, уговором о извођењу грађевинских радова закљученим између парничних странака од 22.08.2005. године у члану 14. је предвиђено између осталог да ће све недостатке на извршеним радовима извођач радова отклонити у року од седам дана од дана пријаве наручиоца радова, а у противном да је извођач радова сагласан да наручилац радова такве недостатке отклони посредством другог извођача радова, на

његов терет. Такође, одредбом члана 620. Закона о облигационим односима је прописано у ставу 1. да кад извршени посао има недостатак због ког дело није неупотребљиво, односно када посао није извршен у супротности са изричитим условима уговора, наручилац је дужан допустити посленику да недостатак отклони. У ставу 2. прописано је да наручилац може одредити посленику примерен рок за отклањање недостатка. У ставу 3. прописано је да ако посленик не отклони недостатак до истека тог рока, наручилац може, по свом избору извршити отклањање недостатка на рачун посленика, или снизити накнаду, или раскинути уговор. У ставу 4. прописано је кад се ради о незнатном недостатку, наручилац се не може користити правом на раскид уговора. У ставу 5. прописано је у сваком случају он има право и на накнаду штете. У конкретном случају утврђено је да је након завршетка радова и након потписивања књиговодственог писма од 28.03.2008. године, тужени-противтужилац уочио нове недостатке у изведеним радовима (који нису били предмет књиговодственог задужења од 28.03.2008. године), а који су се односили на хидроизолацију у подрумским просторијама предметног објекта услед чега је дошло до појаве воде у пословном простору 1 и 2. (лоше урађена изолација плоче и зидова), а које радове је тужилац-противтужени био обавезан да изведе по уговору. Такође, је утврђено да је тужени-противтужилац рекламирао ове радове и позвао тужиоца-противтуженог да поступи по овој рекламацији, а да тужилац-противтужени није поступио по истој. Утврђено је и то да је тужени-противтужилац ангажовао треће лице „Изохем“ д.о.о. из Сремске Каменице који је наведене радове извео и за исте задужио туженог-противтужиоца у укупном износу од 463.664,95 динара, за које радове је судски вештак грађевинске струке нашао да су исти изведени и да је реална цена изведених радова у наведеном износу. Како тужилац-противтужени није поступио по рекламацији туженог-противтужиоца и позиву да отклони наведене недостатке, то је тужени, противтужилац, сходно цитираној уговорној и законској одредби, имао право да о трошку тужиоца-противтуженог отклони исте недостатке. Дакле, овај трошак пада на терет извођача, што је овде тужилац-противтужени, па је правилно првостепени суд обавезао тужиоца-противтуженог да туженом-противтужиоцу накнади наведени износ.

Правилно је првостепени суд применио материјално право када је делимично одбио противтужбени захтев туженог-противтужиоца за исплату на име обрачунатих пенала у износу од 1.450.226,30 динара и на име регреса у износу од 342.056,00 динара, све са законском затезном каматом. Наиме, како из утврђеног чињеничног стања произилази да је рок завршетка радова за које је тужилац-противтужени био ангажован по уговору о извођењу радова, усмено договорен за октобар 2007. године, а исти радови према утврђењу првостепеног суда су завршени 30.03.2007. године, када је тужилац-противтужени напустио градилиште, а на ком су градилишту остали други извођачи радова које је ангажовао тужени-противтужилац, то је правилно првостепени суд закључио да није дошло до кашњења у извођењу уговорених радова и да зато туженом-противтужиоцу не припада право на пенале за кашњење у извођењу радова у обрачунатом износу, у складу са одредбом члана 9. уговора. Такође, правилно првостепени суд закључује да захтев туженог-противтужиоца на име регреса у износу од 342.056,00 динара није основан. Није спорно да према члану 207. Закона о облигационим односима наручилац и извођач радова солидарно одговарају трећем лицу за штету која му настане у вези са извођењем тих радова. Међутим, питање права на регрес за исплаћену штету трећим лицима регулисано је одредбом члана 208. Закона о облигационим односима, који у ставу 1. прописује да солидарни дужник који исплати више него што износи његов удео у штети, може тражити од сваког од осталих дужника да му накнади оно што је платио за њега. У ставу 2. прописано је колико износи удео сваког појединог дужника суд одређује с обзиром на тежину његове

кривице и тежину последица које су проистекле из његовог деловања. Ставом 3. је прописано у случају немогућности да се утврде удели дужника на сваког пада један део, осим ако правичност захтева да се у конкретном случају друкчије одлучи. Дакле, када се ради о праву на регрес за исплаћену штету потребно је да на страни другог солидарног дужника постоји кривица за насталу штету, а суд висину регреса одмерава према тежини његове кривице, односно тежини последица које су проистекле из његовог деловања. У конкретном случају, није спорно да је правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П 52308/2010 од 24.01.2013. године овде тужени-противтужилац, као наручилац радова и солидарни дужник у смислу члана 207. Закона о облигационим односима, обавезан да трећем лицу ГГ исплати износ од 239.382,00 динара на име материјалне штете коју је тужила претрпела на стану број ... у улици ... у ..., као и износ од 102.674,00 динара на име трошкова парничног поступка. Међутим, како је првостепени суд на основу налаза и мишљења вештака грађевинске струке утврдио да тужилац-противтужени није допринео настанку штете на стану број ... у ... у улици ..., те да је тужилац-противтужени квалитетно извео радове на предметном стану и да настала штета није ни у каквој узрочно-последичној вези са изведеним радовима од стране тужиоца-противтуженог на предметном стану. Дакле, како у конкретном случају не постоји кривица па ни одговорност тужиоца-противтуженог за насталу штету, то даље значи да нису испуњени услови из члана 208. Закона о облигационим односима да суд обавезе тужиоца-противтуженог по основу траженог регреса.

Из свега наведеног произилази да је насупрот жалбеним наводима тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца првостепени суд правилно применио материјално право када је одлучио као у ставу један, два и три изреке побијане пресуде. Осталим жалбеним наводима парничне странке побијају утврђено чињенично стање, као и оцену изведених доказа што представља указивање на битну повреду поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, а што није дозвољено у овом спору мале вредности.

Наиме, одредбом члана 479. став 1. Закона о парничном поступку пресуда или решење којим се окончава парница у поступку о споровима мале вредности може да се побија само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. овог закона и због погрешне примене материјалног права. Из наведене одредбе произилази да другостепени суд нема законско овлашћење да по жалби испитује правилност утврђеног чињеничног стања и постојање битних повреда поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку од стране првостепеног суда, па зато жалбене наводе парничних странака који се односе на ове жалбене разлоге нису били предмет оцене другостепеног суда.

Одлуке о трошковима првостепеног поступка у четвртном и шестом ставу изреке побијане пресуде донете су правилном применом члана 153. став 1. и 2., 154. и 163. Закона о парничном поступку, а висина истих је одмерена у складу са адвокатском тарифом и таксеном тарифом, при чему је узето у обзир да је тужилац-противтужени у целини успео са тужбом, а тужени-противтужилац делимично са противтужбом у проценту од 20% у складу са којим успехом су му досуђени и трошкови парничног поступка. Како су обе парничне странке на рочишту на коме је закључена главна расправа доставили трошковнике за предузете радње у поступку у већем износу од оног који им припада у односу на вредност спора по тужби односно противтужби, тј. по вишој тарифи, то је правилно првостепени суд одбио захтеве за трошкове преко досуђених, као у петом и седмом ставу побијане пресуде. Насупрот жалбеним наводима туженог-противтужиоца првостепени суд је определио појединачне радње за које је тужиоцу-противтуженом досудио трошкове, а тужени-противтужилац није у

жалби прецизирао која рочишта су била одложена без његове кривице као и за које поднеске тужиоцу-противтуженом не припадају трошкови јер нису били нужни.

Из свих наведених разлога, применом члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу I изреке другостепене пресуде.

Решењем о принудној наплати судске таксе Привредног суда у Новом Саду П 367/2010 од 21.11.2019. године наложено је Народној банци Србије – Одсеку за принудну наплату Крагујевац да пренесе новчана средства на име судске таксе у укупном износу од 130.458,00 динара са рачуна таксеног обвезника „...“ СЗР вл АА у корист буџета Републике Србије – Привредни суд у Новом Саду на означени рачун прихода од судских такси који се води код Министарства финансија и економије – Управа за јавна плаћања.

Против наведеног решења таксени обвезник, овде тужилац-противтужени изјавио је благовремену жалбу, са предлогом да Привредни апелациони суд побијано решење стави ван снаге и исто укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Жалбеним наводима указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, те истиче да првостепени суд није на правилан начин утврдио чињенично стање. У битном истиче да је првостепена пресуда за коју се тражи наплата судске таксе П 367/2010 од 17.05.2016. године укинута од стране Привредног апелационог суда па самим тим више не постоји обавеза тужиоца да плати таксу на исту.

Према разлозима побијаног решења таксени обвезник није платио судску таксу на првостепену пресуду у износу од 86.972,00 динара па је суд на основу одредби члана 1., 2., 3., 37., 40. 41. Закона о судским таксама донео побијано решење ради принудне наплате судске таксе у износу од 130.458,00 динара, који износ садржи судску таксу на првостепену пресуду у износу од 86.972,00 динара и казнену судску таксу у износу од 43.486,00 динара.

Према стању у списима првостепени суд је налогом за плаћање судске таксе П 367/2010 од 01.07.2016. године позвао таксеног обвезника да у року од осам дана од пријема овог налога плати неплаћену таксу на првостепену пресуду у укупном износу од 86.972,00 динара. У истом налогу стоји упозорење уколико не поступи таксени обвезник по овом налогу извршиће се наплата принудним путем и то како редовне судске таксе тако и 50% од таксе на име казнене таксе. Наведени налог за плаћање судске таксе таксени обвезник, овде тужилац-противтужени је преко пуномоћника адвоката Аћимовић Милорада уз пресуду истог суда П 367/2010 од 17.05.2016. године примио и налог-опомену за плаћање судске таксе на исту пресуду дана 12.07.2016. године. Неспорно је да таксени обвезник наведену судску таксу није платио.

Код таквог стања ствари правилно је првостепени суд применио одредбе члана 1., 2., 3., 37., 40. и 41. Закона о судским таксама када је донео побијано решење о принудној наплати судске таксе.

Насупрот жалбеним наводима побијано решење нема недостатака због којих се не може испитати, будући да је изрека решења разумљива, не противречи сама себи и разлозима решења а дати разлози о битним чињеницама су јасни и у складу са стањем у списима, због чега побијано решење није обухваћено битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Нису основани ни жалбени наводи да за укинуту првостепену пресуду не постоји обавеза овде таксеног обвезника да плати судску таксу. Ово зато што Законом о судским таксама и Таксеном тарифом, Тарифни број 2 у напоменама под тачком 1. је прописано да обавеза плаћања таксе за првостепену одлуку не зависи од тога да ли је одлука постала правноснажна. Дакле, имајући наведено у виду обавеза таксеног обвезника,

овде тужиоца-противтуженог није престала на основу чињенице да је првостепена пресуда за коју се спроводи принудна наплата судске таксе укинута.

Из наведених разлога, применом члана 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу II изреке другостепене пресуде.

Одлука о трошковима другостепеног поступка донета је применом члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, па како тужилац-противтужени и тужени-противтужилац нису успели са жалбама то је њихов захтев за трошкове другостепеног поступка одбијен сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку.

ВТ/ОПГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Горан Савић с.р.

Тачност отправка оверава